

Můj milý deníčku,

tak zase po roce máme jedinečnou příležitost pohovořit si spolu o hloubce prožitků z proběhlé sborové dovolené.

Tentokrát mám jedno poděkování hned na úvod. Minule sis tak trochu povzdechl nad tím, že tě nikdy neotisknou ve sborových listech. Omyl. Otištěn jsi tentokrát byl, myslím hnedle v září. Redakčním vyškrtáním tak třetiny odstavců se z tebe stal docela pěkný, pozitivní, ťuťu-ňuňu textík bez narážek na kohokoli a na cokoli – zajímavý ale asi jako návod na montáž skřínky Hurdal z Ikey (což je teda sice fakt skvělá skříň, ale návod na její sestavení asi Magnesii Literu nikdy nevyhraje). Takže ještě jednou díky. Kdyby redakci přišť došel černý fix, rád zapůjčím.

Sobota

Cesta bez problémů. Setkání s ostatními nepředstíraně srdečné. Úvodní briefing jsme s bratry a sestrami zahájili mírumilovnou písní „Bojujte, bojujte dál.“ Začíná to mít grády hned od začátku. Oproti minulému roku jsme se v ubytování rozhodli pro bungalov, což je jednoznačně dobrá volba pro milovníka skanzenů, jako jsem já. Ubytování proběhlo víceméně hladce. Snad jen na okraj: Naše sanitární zařízení je postiženo tím, co by odborník nazval „pachový reflux“ aneb plní okolní prostory vzpomínkami na přechozí obyvatele. Zjistil jsem, že nejsem tak statečný, jak se o mně prý povídá, takže jsem jen zpovzdálí sledoval, jak má drahá žena vběhla dovnitř a se zadrženým dechem provádí dezinfekci, dezinsekcí a snad i deratizaci – nevím – Bártík jí v tom pomáhal, toho to očividně bavilo a na nic si nestěžoval – právě totiž přijel ze skautského tábora, kde byly mezi dospívajícími chlapci podmínky cítitelně horší. Z postele a lůžkovin úplně sálá tradice – kolik lidí přede mnou vás mé milé matrace proleželo? Nejste známé pana Karafiáta? Plné broučků? A co ty deko, také rok výroby 1978, nespali jsme spolu ve školce? Celkový dojem z konce sedmdesátých let kazí jen moderní box na toaletní papír – sice prázdný, ale dávám bodík za snahu jít s dobou. Zdá se, že tady v Kletečné nejsou, co se nějakých renovací týče, žádní revolucionáři, ale spíše umírnění evolucionisté držící se osvědčených postupů podle hesla: co nepadá, nesprav.

Neděle

Ticho noci je narušováno morseovkovitým popraskáváním našich lůžek, kdykoli se někdo zamele. Už podle zvuku poznám čím je čím – ještě chvilku a dám jim jména. Mojí posteli jsem nejdříve dal jméno Božena, ale pak jsem to zrušil, protože by další povídání vyznělo dost divně.

Ráno jsem se probudil na posteli vcelku svěží. Je to palanda a já spím dole. Otevřu oči. Nade mnou, na spodní části horního lůžka, je spousta nápisů, co tam mí předlezníci zanechali. Hlavně o lásce – což mne těší, protože té je ve světě málo.

Nedělní shromáždění jsem sice strávil hlídáním Emilky, ale do následné tradiční kritiky kázání jsem se stejně zapojil, abych nekazil obecnství bratří a sester.

Milý deníčku. Je pozdní odpoledne, právě jsme přijeli z koupaliště u Žabáka v Humpolci. Přijel Dan Hruška, takže od pěti je kruháč. Už mám zpoždění tak běžím. Zatím pa.

Je po kruháči. Chodil jsem přes rok hodně po schůzích, tak jsem podlehl iluzi, že mám natrénováno. Uvědomte si, že pracuji v akademickém prostředí, kde je slovo „namakanej“ používáno trochu v jiném

kontextu. Mno, jak to probíhalo: Musím jít s pravdou ven. Přes veškerou náročnost bych tento druh fyzické aktivity pravděpodobně i tak zvládl, kdyby mě nečekaně, ale opakovaně nezasáhla ataka počínající krize středního věku. Takže to mě dost rozhodilo. Říkal jsem si: Vzpamatuj se, člověče, děláš to pro svou kondici, máš mladou ženu a rychlé děti. Ale čas je neúprosný. Není to, co to bývalo. Ano, je to tak deníčku, je mi už 39 a půl. To je jako když má člověk teplotu 39pět. Na umření to ještě není, ale nikdo se nediví, když už berete nějaký prášky.

Pondělí

Ráno vyndám nohu z pod peřiny – a hned vedro. Po včerejším kruhovém tréninku jsem rozvrzaný jako..hhh...no vidíte, jak by to bylo trapné. Jsem prostě rozvrzaný. Dopoledne jsme se pustili do volejbalu. Pokouším se milovat nepříteli, resp. soupeře, k čemuž nás ráno vybízel bratr Pavlíček. Snadné, pokud hrajete proti vlastní ženě, horší v jiných případech zpocených bratrů.

Ve volejbale je tolik kritických situací. Ty nejasné míče. Bylo to za čarou nebo pod sítí? Byl Láďa Veselý hrající bez trika v saku? Naštěstí se zúčastnil také bratr kazatel Radislav Novotný, který jako jediný dokáže být zároveň hrající trenér, rozhodčí i jestřábí oko. Naneštěstí v týmu soupeře. Ano, zahřívací set jsme prohráli. V takové chvíli si jako mantru opakuji to, čím rodiče krmí své porážkou roztrpčené potomky: není důležité vyhrát ale zúčastnit se, jedna vlaštovka jaro nedělá, první vyhrání z kapsy vyhání, sláva vítězům – čest poraženým...Radislav asi moc neposlouchal. Rozhodl jsem se mu nepřipomínat vědecky prokázanou skutečnost, že každá voda nakonec steče dolů, kosa padne na kámen a první budou poslední – a při rozřazování do následujícího turnaje čtyř týmů jsem hrál s ním, což po zásluze vedlo k našemu slavnému vítězství.

Ted' je polední pauza. Je pěkně zamračeno, tak třeba sprchne. Právě kolem prošel Dan Hruška s pneumatikou – ne nepřibral, hovořím o cvičební pomůcce – v podvečer má zase být kruhový trénink a já jsem srdečně zván, asi potřebují maskota nebo co. Už o tom nemohu psát. Ne, že bych nechtěl, ale začaly se mi předem trást ruce.

Při cvičení i po něm ze mě lil pot jak z Churchillova projevu. Jsem úplně vyřízený. Asi to na mě bylo vidět – byl jsem jediný, kdo ve frontě na večeri seděl – takže se mě moje tchýňula snažila povzbudit slovy, že „jako ano, bude líp“. Jako by jí nestačilo, že jí Emilka říká babiško. Asi nějaká kampaň nebo co. Josefínka, která mě při kruháči sledovala, mi pak řekla, že je na mě pyšná, a že je ráda, že už zahlédla můj sval. Škoda, že to nikdo nezvěčnil, kdo ví, kdy se zase ukáže.

Úterý

Od rána je dusno jak na zasedání tureckého parlamentu. Ranní slovo držela sestra kazatelová, která rozsekla půl tisíce let protestantského hledání řešení otázky víry a skutků v pěti minutách. Chudák Luther, ale toho už dnes stejně čtou jen katolíci.

Ačkoli nemám k sebetřýznění sebemenší sklony, jeli jsme na celý den s příbuznými navštívit jiné příbuzné. Ano, včetně maminky mé ženy, která je zároveň moje Milenka – tohle lidi vždycky zmate a než tu záhadu vyřeší, mají mírně uštváný pohled. Dostali jsme od tety švestky, okurky, papriky a Emilka hnačku, když to všechno stláskala dohromady.

Večer u piva jsem byl dotázán, proč na koupání nenesím svoje retro plavky ala Frištenský, které jsem měl minulý rok. Vždy jsem to odbyl tím, že můj den ještě nepřišel. Ale po pravdě se trochu stydím,

protože jsem do nich před létem dost zhubnul a není nic horšího, než když to na vás plandá a ve vodě díky nepřilnavosti sbíráte vše, co potkáte. Proč si myslíte, že jsem se na koupališti u Žabáka té vyjevené pokladní dost neodbytně vyptával, proč se koupaliště jmenuje, tak jak se jmenuje? O živé suvenýry ve výstřihu a níže fakt nestojím.

Středa

Dnešní téma přednášky bylo mimo jiné o výchově dětí. Jeden starostlivý bratr se mě ptal, jak že zvládám výchovu svých dětí, hlavně tu náboženskou. Jestli to jako není problém, když jsem katolík a Jana očividně až tak moc ne a citoval nějaké verše o jednotě manželů. Zmiňoval různá úskalí – viděl jich tolik, že bylo jasné, že výchovu vnímá více než co jiného jako běh minovým polem. Ujistil jsem ho, že z našich dětí vychovávám stoprocentní půlkatolíky. Já se ho pak na oplátku zeptal, kdy že hodláte udělat něco s diskriminací žen už v názvu církve. Na to mu veršíky došly.

Každopádně mě to přimělo k zamyšlení. Oni totiž někteří lidé vidí ve všem problém. I kdyby děti hrály „Cukr káva limonáda čaj rum bum“, prohlásili by to za výchovně rizikové, protože tato nebezpečná hra propaguje konzumaci škodlivých sacharidů, povzbuzujících a opojných látek a schvaluje sebevražedný terorismus. Každopádně mé tři milé děti jsou sice pro správnou výchovu pravděpodobně ztracené, ale zato mají slušnou šanci prožít šťastné dětství.

Jo a ještě něco k výchově dětí. Tak jsem se ekumenicky zamyslel s bratrem Danem Heiderem nad tím, co jednotlivé církve v této věci považují za nejdůležitější. Pravoslavné děti mají za povinnost koukat na rodiče a jiné dospělé jak na svaté obrázky. U husitů mají děti rádi „vycepované“. My katolíci zase rádi povzbuzujeme děti k rychlým činům slovem „upaluj“. Ale co v Církvi bratrské? Co je tady tím hlavním? Myslím, že „kázeň musí být“. Jo, je to určitě „kázeň“, protože jen v CéBěčku si z výchovného požadavku udělají navíc ještě název duchovního kriminálu pro zlobivé dospěláky.

Čtvrtek

Milý deníčku. Dnes mě čeká sportovní den. Již od malička žiji v přesvědčení, že opakem slova „sport“ je zájmeno „já“. Moje tělo je jako ruská armáda. Pracuje s vybavením z konce sedmdesátých let, které je sice bezpochyby velmi kvalitní, ale občas něco selže. Avšak vzdát se přes různé indispozice i vypěstovanou těžkou averzi nehodlám, takže jsem se dobře připravil, tj. změnil jsem oproti minulým rokům taktiku. Jak jistě dobře víte, na minulých sborovkách jsem se altruisticky účastnil všech sportovních soutěží, abych bratřím a sestrám pomohl zažít radost z vítězství. Tento rok jsem přestal se šplhem po namaštěné tyči a nepřihlásil jsem se na ping-pong. Stejně zase – jak vždycky – vyhrajou Číňani. Vynechal jsem i fotbal. Takže bych si mohl – konečně – sportovní den v klidu užít.

Dopoledne bylo opravdu vydařené. Děti všech tvarů, velikostí a odstínů, povzbuzované davem dospěláků, nadšeně zdolávaly první i následující mety vedoucí k cenným kovům. Jediným zraněným z dopoledne jsem pochopitelně já, protože jsem strkal při volejbale palec tam, kde být neměl. A prsty v tom měl Radislav – v souboji s ním se mi to stalo. Nechci ho nijak obviňovat, ale takhle tu ekumenu moc dál neposuneme, bratře.

Ted' je něco po poledni, všichni spí. Mně se nechce, protože je vedro. Takové vedro, že vysychá inspirace k čemukoli. Napadají mě jen vážné věci, a pouze o počasí. Například proč musí po jarní únavě přijít letní ochablost, následovaná podzimním splínem a zimní depresí?

Ještě že mě z vyschlého koryta takových myšlenek vytáhl odpolední program. Není nad to sledovat ze stínu terásky, jak vaše děti krásně běhají z jednoho stanoviště na druhé. V pozdním odpoledni jsme si dali poslední kruháč, na jehož konci konečně přišel dlouho očekávaný déšť. Nebyl jsem pak schopný dojít do chatky a zůstal jsem stát na palouku pod ohništěm. Třásl jsem se vysílením jak ratlík, poškubával sebou v mírných křečích a nechal na sebe padat ty krásně studené kapky. Když si pro mě došla žena, bylo to jak setkání Johna a Baby z Hříšného tance, i když místo zvedačky byla jen podpíračka. Z dálky to prý vypadalo cool romanticky, jako tanec mezi kapkami deště, takže jsem si zase vylepšil pověst. Jo, tak už to ale v životě chodí. Co z vnějšku vypadá jako závěr příběhu o statečnosti a vítězství těla nad hmotou, je ve skutečnosti prachobyčejná propaganda.

Pátek

A je tu poslední den, večer si tě deníčku přečtu, takže je ten pravý čas na rekapitulaci a zhodnocení celého týdne.

Můj základní teologický poznatek z uplynulého týdne je, že na počátku bylo kafe.

Jakékoli aktivity hodně ovlivnilo počasí – když nebylo jako v peci, bylo jako v prádelně. Byl jsem tak často ve vodě, že si začínám hledat rostoucí žábry.

Andělé strážní pomalu odvolávají pohotovost. Ty od dětí navíc čeká zasloužený opušťák. Nejúžasnější byly nejmenší děti, které se dokázaly prakticky nepat o motorky, odrážedla, míče a tak – a svorně se popelily, jak a kde to jen šlo.

Tomáš Němec, náš vzácný hlavní organizátor, stále vzhledově kolísá mezi Pierrem Luigim Collinou, Benitem Mussolinim, džinem z Aladina a mistrem Properem.

Smích Katky Kopp a Dana Hrušky nám opět zazníval hluboko do noci a linul se do kraje jako křik racka s anginou uvězněného ve svěráku, který se snaží imitovat radost právě stříhané ovce.

Tetička Broukalová si opětovně vykračovala vznešeně jako královna Alžběta.

Vztahy mezi mladými se vyvíjejí slibně. Tj. Jonathan stále neprojevuje zájem o žádné děvče nad patnáct. Bravo. Ještě osm a půl roku a vážně si promluvíme s tvými rodiči.

Milý deníčku. Tak a to je vše. Díky moc za skvělou sborovku. Loučím se za sebe, Janičku a děti už teď, protože zítra musíme odjet hned po snídani. Budeme se těšit zase za rok.